

दुलहरी

{॥ दुलहरी ॥}

श्रीगणेशाय नमः

दलदन ऋषिरुवाच ।

विभूर्नित्यानन्दः श्रुतिगणशिरोवेद्यमहिमा

यतो जन्माद्यस्य प्रभवति स मायागुणवतः ।

सदाधारः सत्यो जयति पुरुषार्थैकफलदः

सदा दत्तात्रेयो विहरति मुदा ज्ञानलहरिः ॥ १ ॥

हरीशब्राह्मणः पदकमलपूजां विदधते

जगद्रक्षाशिक्षाजननकरणे ते ह्यधिकृताः ।

अभूवन्नित्याद्या हरिदधिपतां देवमुनयः

परं तत्रुं प्रापुः शशिदिनकरौ ज्योतिरमलम् ॥ २ ॥

परं ज्योतिर्मूर्ते तव रुचिरतेजः कलरवाज्-

जगध्व्याप्येदानीं तपनशशिताराहृतभुजः ।

महातेजःपुङ्गवः सकलजगदाराध्यचरिताश्-

चरन्त्येवं लोकान्तजनमनोतीष्टफलदाः ॥ ३ ॥

भवन्मायारूपं जगदखिलजीवात्कमिदं

भवद्गुणं प्राहर्निखिलनिगमान्तश्रुतिचयाः ।

द्वया सृष्टं चादौ हतमवितमेतत्तदधुना

प्रभावं ते वेत्तुं प्रभवति जनः कोऽवनि तले ॥ ४ ॥

कृपासिन्धो तावज्जनुरजननस्थाप्यकथिते

जगद्रक्षादीक्षा भवति खलु नो चेत्कथमिदम् ।

अनिहस्याहकर्तुस्तव जगति कर्मोपकृतये

प्रमाणीकर्तुं वा स्वकृतनिगमार्थानिति मतिः ॥ ५ ॥

महाविद्यारूपे भगवति निबद्धत्वमुचितं

हृदा वाचागम्ये परमपि विमुह्यन्ति कवयः ।

अविद्यातीतः किं यदि गुणविहीनोऽपि गुणवान्-

अविद्यायुक्तेषु त्विति वदति मायामुषितधीः ॥ ६ ॥

भवानादौ यादोनरमृगमुखश्चादिकतनूर-

विधत्ते लोकानामवनकृतिहेतोरनुयुगम् ।

विशुद्धत्वं लीलानरवपुरिदानीमटसि गां

पवित्रीकर्तुं वा परिजननिवासार्जणतलम् ॥ ७ ॥

जगद्रक्षार्थं वा विचरसि जगत्यात्तु जनता-

परित्राणायान्यः परमपुरुषोऽहं गम्यचरितः ।

मृषालोकौ लोकौ वदति मनुजत्वं तदधुना

यथा श्रीकृष्णत्वं यदवब्रूवते मूढमतयः ॥ ८ ॥

महायोगाधीशैरविदितमहायोगचतुरं
कथं जानन्ति त्वां कुटिलमतयो माध्वशजनाः ।
तथापि त्वां जने तव पदयुगास्तोजभजनान्न
चेत्तुपादा स्मृतिविषयवानी कथमभूत् ॥ ९ ॥

अपारे संसारे सूतहितकलत्रादिभरणा -
द्व्यपाधौ मन्नास्तुत्तरणकरणोपायरहिताः ।
पतन्ति त्वं पादाम्बुजयुगलसेवासु विमुखा
नराः पापात्मानः प्रवरनरके शोकनिलये ॥ १० ॥

सुधासिन्धौ द्वीपे कनकलतिके कल्लकवने
वितानैर्मुञ्जाट्यैर्नवमणिमये मण्डपवरे ।
अशैर्माणिक्यैः खचितहरिपीठैर्हन् कुहरे
हताशारे ध्यायेत्तव परममूर्तिं निखिलदाम् ॥ ११ ॥

धराधाराधारे ह्रतवहपुरेधीशगणपं
विधिं श्रीशेषौ बानलपवनव्योमानि हृदये ।
युतौ जीवात्मानावधिकमवमत्या प्रविशते
विधत्ते जायात्तुं परकलितवामेन वपुषा ॥ १२ ॥

सहस्रारे नीरेरुहि सकलशीतांशुललिते
सहसे हंसं यः स्फुटमपि भवन्तं कलयते ।

सुसुम्नलवर्तलन्याङ् तव चरणपीठेन्दुसुधया -

प्लुतो भित्त्वा ग्रन्थिः त्रयममृतरूपो विचरति ॥ १७ ॥

तवाधारे शक्तिस्थितकमलकर्माद्याभिवृते

महापीठे वैश्वानरपुरमरुद्वेहनिलये ।

धराव्योमकले सुरमुनिमहेन्द्राद्याभिनूतं

महातेजोराशिं निगमनिलयं नौमि हृदये ॥ १८ ॥

भवङ्पादाञ्जोऽङ् भवजलधिपोतं भजति यो

महासङ्सारान्धिं तनगितरतीत्येव निगमः ।

इहामूत्र त्रातुं तव चरणमेवाश्रयणं

भवेद्दीरो बाह्वङ्कृतिपरमनक्लोयमधुना ॥ १९ ॥

यथा दारुशुग्निर्निवसति तथा देहनिकरे

प्रविश्य त्वं चैको बहुविध इवाभासि ति तथा ।

चलन्तीरे चन्द्रः शतविध इवाभाति गुणतो

न चैतच्छन्द्रे स्यान्न शतविधता नापि चपलम् ॥ २० ॥

दरिद्रो वा मूढः कठिनहृदयो वापि भवतां

दयापात्रं स्याच्छ्रेष्ठजति महतामप्याधिकताम् ।

न विद्या रूपं वा न कुलमपि वा कारणमभून् -

महत्त्वे सेविका तव पदयुगाञ्जोऽङ्कलना ॥ २१ ॥

न ते कारुण्यं स्यात्सकलगुणवानप्यगुणवान्
भवत्कारुण्यं स्यादगुणगणपो बोरुगुणवान् ।
यथा पतौ रक्ते यदपि च विरक्ते च युवतौ
वृथा सौन्दर्यं स्यात्सकलमपि तेहनुग्रहवशात् ॥ १८ ॥

अनाथे दीने मय्यधिगतभवत्पादशरणे
शरण्यब्रह्मण्यप्रथितगुणसिन्धो कुरु दयाम् ।
महातेजोवार्धे स्वसुकृतमहिम्नैव सततं
पुरा पुण्यहीनं पुरुषमुपकुर्वन्ति कृतिनः ॥ १९ ॥

महाश्वेतद्वीपेहमरुतरुगणात्यन्तरुचिरे
मणेः पीठाम्बोजेहनलशशिखगान्तनिवसितम् ।
गदाचक्राजसिप्रसृतकरपद्मं मुररिपुं
स धन्यस्त्रां ध्यायेत्परतरचिदानन्दवपुषम् ॥ २० ॥

लसन्नैरोः शृङ्गे सुरमणिमये कल्लकतरु -
प्रकीर्णे वारुपीठे रविशशिष्कराकीर्णजलजे
स्थितं वाचाधीशैर्नुतमनुदिनं त्वां भजति यो
भवेद्वाणीशानामपि गुरुरजेयोह्वनितले ॥ २१ ॥

समुद्यद्वालार्कयुतनिभशरीरं मुनिवरं
स्थितं बीजे मारे त्रिदशपतिगोपातिरुचिरे ।

हृदि त्वां यः पश्यान् सुखकरमिति ध्यायति सदा
स एवाहं नूनं स भवति जगन्नोहनकरः ॥ २२ ॥

निधिर्विश्वेषां त्वं निजचरणपद्मद्वयवतां
शरण्यश्चार्यानां चकितहृदयानामभयदः ।
वरेण्यः साधूनां वरद इति वा कामितधियां
भवत्सेवा जज्ञोः सुरतरुसमाना न फलति ॥ २३ ॥

यथा वै पाण्डाली नटति कुहकेच्छानुशरणं
कुलालेन भ्रान्तं भ्रमति च सकृच्छक्रमनिशम् ।
तथा विश्वं सर्वं विद्यति मनवश्चानुगुणिताः
स्वतन्त्रः को वास्ते वद परसुरेशस्त्रिभुवने ॥ २४ ॥

त्वयाञ्जुष्टो धाता सृजति जगदीशोऽपि हरते
हरिः पुम्लातीदं तपति तपनो याति पवनः ।
धरां साद्रिद्वीपां वहति भुजगानामधिपतिः
सुराः सर्वे युष्मद्वयपरवशाद्विभ्रति बलिम् ॥ २५ ॥

स्वयं मुक्तेः पूर्वं स्वकृतसुकृतं मां नयति चेत्
भवसत्त्वं का वा तव चरणपङ्केरुहरतिः ।
हरेत्पापौधं नः शुभमपि ददातीति च सदा
भवन्त्याशावद्ध्याः सकलमपि धातुर्वशमहो ॥ २६ ॥

प्रधानं वा कर्म स्थितिविलयसर्गेलमिति चेत्
जडत्वाङ्क्षीणत्वाङ्कथमुचितमेतन्नगदितुम् ।
तयोरीशोहनीशे भवति जगद्व्यपत्तिविलया -
वनान्यासन् ब्रह्मास्त्रिती वदति शास्त्रं श्रुतिरपि ॥ २९ ॥

भवत्सेवा जस्तोर्भवदवहताशाम्बुदनिभा
महामोहध्वान्तप्रतिहतमतेदीपकलिका ।
सुधावर्षिण्येषा विहितमनसां निर्मलनृणा -
मुपाध्याये ब्रह्मप्रवचनविधानेऽतिचतुरा ॥ २८ ॥

अवज्जयै लोके बहूपरिचितीः प्राकृतमतिः
निरस्यपो गाङ्गाः प्रसरति यथा नाल्लतनिनीम् ।
विशुद्ध्यर्थं तद्वत् सकलपुरुषार्थैकफलदं
भवन्तं हित्वायं भजति गुरुमाशापरवशः ॥ २९ ॥

निमील्याम्बुद्वन्द्वं निगमनिरतो निश्चलमनाः
प्रकाशन्तं दृष्ट्या त्रिभुवनमुदं ज्ञानपरया ।
ललाटेऽधोमुख्या रसजनिदिव्याङ्गनधरं
स्मरेद्यस्त्रां योगी भवति निधिसिद्धेरधिपतिः ॥ ३० ॥

महामायामन्त्राङ्गरकमलपद्मासनयुतं
महानीलच्छायं मधुमुदितयोगिन्याभिवृतम् ।

दधानं सद्वोधसितकनकगोम्फ़ीरतिलकं

मुने यस्त्रां पश्येद्भवति सकलादृश्याकतनुः ॥ ७१ ॥

सुधाधारे हेतौ सकलजगतां स्वर्गकलिते

सिताम्बोजे तेजोधिकतपनविम्बे श्रुतितनौ ।

मणिप्रोते पीठे निखिलसुरवृन्दैः परिवृते

स्थितं त्वामारोग्यं स्मरति हृदि तस्यामृतमयम् ॥ ७२ ॥

परत्रादाता चेद्भवति न ददात्यैहिकसुखं

ददात्येतत्सौख्यं न वितरति चामुष्मिकसुखम् ।

भवत्सेवा जन्तोरिह परसुखप्राप्तयकरी

सुराणामन्येषामनुशरणमात्रैवमकरोत् ॥ ७३ ॥

जटी वक्त्री क्वापि क्वचिदपि सुभूषाम्बरभृती

क्वचिद्वृत्यालिप्तः क्वचिदपि सुगन्धाङ्किततनुः ।

क्वचिद्योगी भोगी क्वचिदपि विरागी विहरसे

बहुङ्गानी ङ्गातुं तव गतिमशक्ताश्च मुनयः ॥ ७४ ॥

विशुद्धं चैतन्यं क्वचन जडवक्त्रापि सकला -

गमङ्गेहप्यङ्गस्याद्विहरसि कदाचिद्वह्विधः ।

ऋषिभ्यस्त्रुं तत्रुं परममुपदेष्टासि विततं

चरित्रं ते वेत्तुं चतुरधिकवक्त्रा न चतुराः ॥ ७५ ॥

मणिर्वा मञ्जो वा विविधविमलैश्वर्यमपि वा
महायोगोष्ठाङ्गाभ्यसनविहितो वा त्रिभुवनम् ।
समर्थं चैकैकं प्रभवति विशीकर्तुमधिकं
स्थितं ह्यय्येवेदं तव किमुत लोकैकवशता ॥ ७६ ॥

सरस्वत्याधारस्थितमरुदतिप्रेरितपरां
नृपो धारां भित्वा रसकमलवासधिपपुरी ।
परं तेजोरूपं सकलभुवनलोकनिरतो
भवं ते संयोगापरमसमवेतं मुनिपतिः ॥ ७७ ॥

अपां तत्रुं हंसं सकलभवदेवे जलरुहे
तडिद्रास्रदीपुप्रकटदलषटेक सुललिते ।
परं स्वाधिष्ठाने रुचिरतररूपं निरुपमं
स्थितं ध्यायेत्त्वां यो मदनसमरूपो विजयते ॥ ७८ ॥

परीतं द्वां विज्ञो ह्रतवहनमायाविलसिते
सरोजे नीलाभे मणिरचितपीठे मणिगृहे ।
महासिद्धेः कल्लद्रुमवरतले स्वर्गनिचयाम् -
प्रवर्षद्भिः सस्यार्परमतनुभूतिः स्मरति यः ॥ ७९ ॥

मरुन्ताराप्राभे कनकरुचिपद्मे श्रुतिमयं
प्रभुं लोकातीतं निखिलनिगमावेद्याचरितम् ।

ভজন্তে যে ত্বাং তে সুদৃঢ়তরতাদাত্ম্যকদৃশা
চিদানন্দং মায়াগুণবিরহিতং যাস্তি পরমম্ ॥ ৪০ ॥

সুধাশুদ্ধে ব্যোম্ভি দ্রুহিণরমণীবীজলসিতে
বিশুদ্ধাস্তোজান্তে সুরনরখগাদ্যন্তরহিতম্ ।
ভবন্তং ভাবোথৈঃ কুসুমমুখপূজোপকরণৈঃ
সমর্হল্লোকে না দ্বিত্যপরমং ব্রহ্মভজতে ॥ ৪১ ॥

তডিহ্নেখাশোচির্দ্বিদলকমলে ভাসি পরমো
মহায়ুক্তানঙ্গোনলশশিভূতোক্ষীণি ভবতঃ ।
অশেষস্রোত সু প্রসূতচিতিরূপোডগকনকঃ
শ্রুতিপ্রাণোষ্টাডগপ্রশুণিতকলাপীঠ নিলয়ঃ ॥ ৪২ ॥ ???

ক্ৰচিদ্গুহ্যং জিহ্বা ক্ৰচ গুদকমন্যত্র কবিতা
ক্ৰচিদ্গাগন্যত্র শ্রুতিরপরতো লোচনযুগম্ ।
সমাকার্ষন্ত্যাআনামিব বহুভার্যাঃ প্রলুভিতা -
স্ততো ধ্যাতুং স্মাতুং কথমপি ন শক্তস্তব পদম্ ॥ ৪৩ ॥

অশক্তোহং স্মাতুং ক্ষণমপি জপং কর্তুমপি বৌ -
দনাভাবাদেবাতিথিজনসপর্যা চ ন কৃতা ।
কুতো জ্ঞানং ধ্যানং ত্বকৃতগুরুদেবস্য মম ভো
ভবেদেবৈকাশা বসতি তব ভক্তাত্মজনিতা ॥ ৪৪ ॥

अमन्दे मन्दारद्रुमचरसमीपे मणिमये
सुखासीनं पीठे सुरवरमूनीन्द्रादिविभूतम् ।
स्वहृत्पद्मे वापि स्थितमनुदिनं त्वां भजति यः
स चेहामुष्मिन्वा सकलजनपूज्यश्च भवति ॥ ४५ ॥

तृणं मेरुं कुर्यात्सुरवरगिरिं वापि च तृणं
भवत्सामर्थ्यं बाह्यघटितघटनाप्रौढिमतनो ॥

इदं जाने तस्मै पुनरपि न जानन्ति कवयोऽह -
हृत्पद्मे युष्मन्वाया सकलजनमोहोन्मदकरी ॥ ४६ ॥

नटो भूयो वैशैर्बह्विध इवाभाति सुगुणो
यथैको वाकाशो घटमठगुहास्त्ररगतः ।
यथैकं गाङ्गेयं कटकमुकुटाध्याकृतिवशात् -
तथा दत्तात्रेय त्वमपि बहुरूपस्त्रिभुवनम् ॥ ४७ ॥

सहस्रांशुप्राभे सुरतरुसमाद्येधिकतरे
विमाने हंसाख्ये स्थितममृतनीहारवपुषम् ।
परीतं त्वां ध्यायेद्यदरजसमारुचमनिलैः
अशैशैराङ्गायां भवति खचरो व्योमगमनैः ॥ ४८ ॥

स्थितं मूलाधारे कनकरुचिराङ्गं हृतभुजः

शिखाभिः प्रख्याभिर्बृत्तमखिलतेजोरसघटम् ।

धरन्तुं ब्रूमध्ये प्रसूतनयनः पश्याति च यः

परं त्वां सत्यं स्यादखिलरसविद्यातिनिपुणः ॥ ४९ ॥

शिरःप्रान्तब्रान्तायतकुटिलबालार्कमतुलं

प्रदीप्तस्वर्गाट्यारुणशतलसंकुण्डलधरम् ।

मरुत्पुत्रं लङ्काधिपतनुजनाशोद्यतकरं

स्मरेद्यस्त्रां यन्तांसकलभयभूतापहरणे ॥ ५० ॥

गरुत्सुतं चञ्चलकनकपङ्कद्वययुतं

सुधाकुस्तोद्भास्यकरमखिललोकाभिगमनम् ।

अचिन्त्यं वेदैस्त्रां परममुनिनाथं स्मरति यः

स दम्बोहसौ वदी कपटविषजस्तुप्रहरणे ॥ ५१ ॥

स्मृतिं नन्दन्तं यो मनुजमुपतिष्ठन्त्यतिबलात्

कृताशामिथ्याद्यांप्रणतजनमन्दार भवता ।

अदत्ते दत्तत्वादमलतरचिह्नभ्यविभवाः

सदा दत्तात्रेयो भजसि भजतामिष्टफलदः ॥ ५२ ॥

विधिं विद्मूमायां शृणिमदनयोनिं दिनकरं

मिलित्वानङ्गेनानलयुवतियुक्तां जपति यः ।

तृदाख्यामाथेयां निखिलनिगमात्त्यामखिलदां

स स्मृपद्भिर्देवाधिपविभवयुक्ता विहरति ॥ ५३॥

परामायवाणीमदनकमलाबीजसहितं
मनुं प्रत्येकं ते जपति सततं निश्चलधिया ।
ततोह्येत्यैश्वर्यश्रुतसकलविद्यानिपुणतां
वशित्वं ब्रह्मेक्यं सपदि यदि यायांपरमुने ॥ ५४ ॥

अविज्ञातं किञ्चित्त्व जगति नास्ति प्रभवितुः
तदाविज्ञातोहं यदपि सकलजेन भवता ।
अदृष्टं मन्येहं प्रतिभटमविज्ञानकरणे
मुने दत्तात्रेय प्रकुरु मयि कारुण्यमतुलम् ॥ ५५ ॥

भवंपादास्तौजस्य शुभरसाम्बाद चतुर -
ब्रमद्भुङ्गीसञ्घायित हृदय वृत्तिं कलयमाम् ।
अनाधाराधाराश्रितसुरतरो तावकजने
मुने कारुण्याब्धे प्रकुरुमयि सम्पंप्रकटनम् ॥ ५६ ॥

वदन्त्येकेहपार्थां तव गतिमनेकार्थ करिणी
अजानन्तोऽहं यामनधिगत तत्रार्थ मतयः ।
महायोगिं ह्लोके जडमतिकृते त्वं धृतवपुः
तथा नोऽहं स्वजन परिरक्षा कथमहो ॥ ५७ ॥

स्मृतस्त्वच्छिष्यो वा जगति कृतवीर्यस्य तनयो -
हर्जूनो राजा चोराद्रुयमहिभयं वृश्चिकभयम् ।
हिनस्त्याजौ शक्रदितमपि भयं चेति गदितं
भवेयुस्त्वच्छिष्याः किमुतहत चोरादिक भयाः ॥ ५८ ॥

पदानां सेव्यो वा न भवसि यदाहकिण्ठन नृणां
प्रियः साधूनां त्वं तव च सुहृदस्तेहपि सुजनाः ।
मयित्वाते दीने जननमरणाद्यैः कुरुदयां
दयावान्को वा मे भ्रमनिगडनिर्मोचनविधौ ॥ ५९ ॥

यथा माता पुत्रं सकलगुणहीनं च कुटिलं
प्रपुष्पात्यन्नाद्यैरनुदिनमतीवादरयुता ।
तथा त्वं लोकानां मम च पितरावित्यभिमतं
ततस्मात्तुं दातुं फलमभिमतं चाहसि विभो ॥ ६० ॥

जडं वाचाधीशं सुधियमपि मूहिकं च कुरुषे
रवेर्वा शीतत्वं यदि च कुरुषे दृष्टिबसतेः ।
अकर्तुं कर्तुं बाहन्यदपि परिकर्तुं च मनुषे
तदा सर्वं कुर्याः क्वचन किमसाध्यं त्रिभुवने ॥ ६१ ॥

पुमान्यो वै युष्मच्छरणपरिचर्याकृतिपरः
महालापास्थानाशनशयनपानानि कुरुते ।

सवै धन्या लोके सकलजगदाराध्यगरीमा

अहो भाग्यं तस्यागणितयशसः कोऽपि न भजेत् ॥ ७२ ॥

प्रसादात्ते यस्मिन्प्रबलतरदारिद्र्यविभवः

स यायादिन्द्रत्वं सकल सुरनारीपरिवृतः ।

तवोपेक्षा यस्मिन्भवति स सुराणामधिपतिः

परत्रयत्यस्तुं प्रविहतमहैश्चयविभवः ॥ ७३ ॥

सदा मञ्जैर्जाप्यः पुनरपि मनूनेव जपसि

स्वयं तन्मध्येयो यदपि कुरुते तन्ननिचयम् ।

सदा ब्रह्मानन्दामृतजलधिकेलीकलितधीः

स भूतेर्भूयस्या भवतु भगवन्नः कुरुदयाम् ॥ ७४ ॥

तरीयाग्निश्चेतद्व्यतिदिनकृदकैर्मुनिपतेः

महाविद्याखण्डैः परियुतमहानुष्ठुभमनोः ।

चतुर्भिश्चक्राज्जाहङ्कुशगुणधरं सामियुवतिं

नृसिंहं त्वद्दुपं भवति सपुमर्थैक निलयः ॥ ७५ ॥

मुने ते माणिक्यप्रवरखचिते हेममुकुटे

पुराकल्लध्वंसे परिकलितसूर्यापररुचः ।

वसन्त्यास्मिन्नूनं नहि यदि तदा भूतमूनयो

न विद्यन्ते लोकाः प्रखरतिमिरास्तैकचतुराः ॥ ७६ ॥

अहो योगिन्नानामनिखचितभावकमकुटः
शिखाग्रालम्बिन्याम्बिक तलमसौ रत्नशिखरात् ।
महोमेरौलीलां कलयति सदा यामकलितां
शरत्सौदामिन्याः कटकवरतेजोमयतनोः ॥ ७९ ॥

सुविज्ञातं लोकैरनवधिसदादेशनपरैः
सुधाभानोः खण्डं तव निविडभावान्धकरणम् ।
द्वितीयं सोमेन्दुस्फुटमुकुटतः कान्तमनघं
महामूर्तिज्योत्स्ना हरति नतदारिद्र्यतिमिरम् ॥ ७८ ॥

धृतं पुद्गलं मात्रात्रितयरुचिरं साक्षरमिदं
सहस्रारे हंसः स्थितपरमहंसजिगमिषोः ।
बहन्ती पादाब्जद्वयसरललाम्कारसपदं
पराशक्तेश्चन्द्रोपलरचितसोपानपदवी ॥ ७९ ॥

श्रयेते हैमन्ते तरुविमलपत्रे मधुकरौ
शुभं गर्भाञ्जो जे स्थितमिति सूचित्रं शमनिधे ।
कठोरेन्दुप्रांशुप्रवरनिकरीभूततिमिरं
सुधाशुभार्वावेका मुकुलयति विद्युत्कुबलयम् ॥ ९० ॥

तमोभिर्मूकालीगृहमिदमनुज्ज्वलितमिति
तृतीये नेत्राञ्जे कमलसदना ज्ज्वलितवती ।

सदा सुज्जानेनाविशति सदयाम्नि प्रसरति
प्रभो यस्मिज्याते ध्रुवमतिधनोऽयं मुनिपते ॥ ११ ॥

यदा योगिनीषद्वलिरविलसंकाहप्यसदृशो -
रूपान्ते नीलाली उदरयुगली कङ्कदलयोः ।
वरं कारायेते कनकमकरीकुण्डलयुगे
कटाक्षे चाम्पेयस्तवकविचरन्ताविव वरौ ॥ १२ ॥

अथीविद्यारूपसिद्धितनुरहिमांशुः प्रतिदिनं
श्रुती भावतेकचिद्विधमकरीकुण्डलपदे ।
मिलित्वात्रायं ते घनतरमुपाधिद्वयमिति
व्यनक्ति श्रीकारं निखिलजगद्दीपकमुने ॥ १३ ॥

कपोलौ यौष्माकौ स्फुटमूकुरविश्वप्रतिभटौ
भृशं सञ्घर्षित्वाप्रतिदिनसमारोपितरुटौ ।
निजाकाञ्चिर्नित्या कनकनिकषोऽत्यस्तमहिमा
तृतीया नीचेव प्रचुरतरकाञ्चित्तवमुने ॥ १४ ॥

मुखेन्दुं दृष्ट्वा ते यदि विशति राहं प्रति
तथाच्छी वज्रं प्राप्यद्विगुणितकलानां निधिरभूत् ।
द्विजानां राज्यत्वं प्रकटितमतो दत्तशरणं
बलेनाहो स्वामिन् कथमपि च लभेया हि महिमा ॥ १५ ॥

तवायं विम्वोर्षश्चिबुकसहितो विद्रुमलता
समाङ्गिष्ठा तिर्यग्यादि बहूपदं स्यात्फलयुगम् ।
ब्रजे तत्साम्यं तन्निहितमूत वा पल्लवपदं
यदि स्यात्ते नालं तुलयितुमहो संयमिपते ॥ १७ ॥

भवद्वाणीश्रेणीं श्रवणपूटसौख्यप्रकरणीं
विजेतुं वाक् श्रुत्वा स्वयमुत विदित्वाहमिति भाक् ।
अशङ्का तेहत्यन्तं फणिललितजिह्वाग्रमिषतः
प्रविष्टा वज्रान्तं सितमणिलसद्भिद्रुमगृहम् ॥ १९ ॥

तवावृत्ता रेखात्रयविलसिता कम्बुरभवत् -
छिराणामाधारः कथमभवदेतन्न यदि चेत् ।
अथेमामूहेहहं त्विति कविहराद्याकृतिधरां
तथा नो चेद्देदत्रितयकलितां वापि गणये ॥ १८ ॥

महानञ्जसासीद्विषधरवरौ वासुकिरसौ
निवर्हन्तौ मर्त्याधिकभयकरत्वं गणयताम् ।
भुजाकारौ स्त्रीयौ तव तु भुजसङ्गं विदधतां
मुने भूतौ स्निग्धौ सपदि वरदौ चाभयकरौ ॥ १९ ॥

मुने गहङ्गास्रोतोऽमरवरगिरिप्रस्थफलके
प्रसादे स्वर्गाद्यां प्रभवदभवद्वागलुलितम् ।

त्रिसूत्रं सुस्निग्धं धवलमुपवीतं कलयते
महायोगिन्मूर्तित्रयमपि विलीनं तदभवा ॥ ४० ॥

प्रसिद्धः स्वर्गाद्रिर्दिवि विबुधवाचावितरणात् -
प्रशस्तौ ते हस्तावखिल पुरुषार्थ प्रकरणात् ।
जनानां पादाङ्घ्रितयमधिकं प्रेम भजतां
मूनन्द्र त्रैलोक्यद्वुतगणमणिष्ठीरजलधे ॥ ४१ ॥

इयं रोम्णां राजिर्विलसति महानाभिसरसः
प्रवृत्ता कुल्येव प्रतिपतितभङ्ग्यास्त्रिवलयः ।
नबालेखालोकत्रयविभजनार्थे विरचिता
मुने दत्तात्रेय त्वद्वदरविलग्ना विलसिताः ॥ ४२ ॥

ध्रुवं शम्पा मौञ्जीत्रितयवलिरेखावरतनो
रुरुरुम्फाः प्रासादं खशय हृदयाख्यं तव हरे ।
महालक्ष्म्याश्चङ्कुङ्कनकमयसोपानपदवी
न चेन्नातीकुण्डोपरि चिद्वपलब्धा सुपरिखा ॥ ४३ ॥

प्रवृत्तावूरु ते लसद्वदरलोकव्रजधृतेः
धृतौ तावदीन्द्रस्फुटपटुकटौ सम्प्रकटितौ ।
कटौ विस्तारौ यत्कटकफलकौ ताविव मुने
महायोगिन्निश्वस्र इति च नूनं त्वमधिसूः ॥ ४४ ॥

कूपालो विश्वेश त्रिभुवनतले ते प्रमितितो
दिवारात्रौ स्थानं मिलति वपुषो जानुयुगलम् ।
अभङ्गानित्येतत्कथितमभियुक्तैः समतनोः
प्रपुष्टं त्वं सम्प्रत्यपि त्वदिदमर्थं हि सुदृढम् ॥ ८५ ॥

जगन्मूलं स्रष्टा सकलजगतां सर्गकुशलो
भवज्जडेघ लम्बिकृदसमशरस्य प्रकुरुते ।
प्रकृष्टे ते वीक्ष्य ब्रह्मवदविलम्ब्याह्नशुण्वान्
मुने तेनानहं डगस्तव तू विमुखो लम्बणवतः ॥ ८६ ॥

नराणां नानार्थप्रदरसशुचिद्वं च दधतौ
मुने गुल्फौ गृह्यौ तव चरणपुष्ट्या प्रकटितौ ।
घटवृत्ती नार्या इव सकलकौ वृत्ररुचिरौ
विराजेते तेजोनिकरकलितयाः सुवपुषः ॥ ८७ ॥

मदाधारं युष्मत्प्रपदमतिपूज्यं सुररुचिरं
ध्रुवात्मानं मत्वा जितमिति सदा कच्छपपतिः ।
विवेशाधो भूमेर्यदि तदिदमेकं स्मयकरं
द्विदानीं तज्जातिर्मुकुलितशिराश्चाभवदहो ॥ ८८ ॥

मया दत्तं किञ्चिन्न यदि कलितं वासवमहं
तदा रोचिर्जातं जननमपि पञ्कप्रकटितम् ।

प्रविशेत्यायोज्यं न चलति ह यत्तत्पदधिया
पदं ते तु श्रीदं सकलसमये श्रीनिलयनम् ॥ ८९ ॥

मुने ते पादाङ्गं नवममृतपादोद्भवमहो
श्रितस्तुत् सोदर्यं पशुपतिशिरोङ्गं हिमकरः ।
निवृत्तं स्वस्याङ्कं भवति भवदेकात्तुवपुषः
कथं ब्रह्मागारे परमपुरुषा नाङ्घ्रिभजनाः ॥ ९० ॥

न चित्रं ते पादौ वितरत इति प्रार्थितफलं
विधिं श्रीशं रक्काकलुषविपदं दृश्यमतुलम् ।
स्मरान्तश्रीगङ्गाधरचरणशङ्खाश्रुज -
सुरद्रमांश्च त्वद्भावानतजनसदानन्दकलनात् ॥ ९१ ॥

त्रिखण्डैः श्रीविद्यामनुवरभैर्भावकरिपो
विवृद्धस्ते मन्त्रो विषवदति यो ज्योतिरमलम् ।
षडर्णं चन्द्रार्कप्रकररुचि तन्मे प्रभवतां
सदा ज्ञानानन्दं युवतिन्मयं लोचनपदम् ॥ ९२ ॥

समुन्मीलद्धानुप्रकररुचि बाग्नीजममलं
मरुत्तद्गोपाभां मदनलिपिमाधारकमले ।
हृदङ्गे शङ्गाथ्यं सितकरकराभं शिरसिजे
सरोजे त्वां ध्यायेत्सकलपुरुषार्थान् स लभते ॥ ९३ ॥

त्वमेव प्राणो मे धनमपि मम त्वं तव पदं
न जाने मयैव स्थितमपि महन्नेयमधुना ॥ ९८ ॥

नमस्ते तारायामृतजलधिधाम्नेहधिमहसे
नमस्ते ब्रह्माद्वैः मुनिसुरवररैः क्लृप्तमहसे ।
नमस्तुभ्यं नारायणमुनिविलासाय भवते
मनूनां कोटीनामचलगणितानां च पतये ॥ ९९ ॥

नमस्ते देवैरप्यविदितमहिम्नेहतिथशसे
नमस्ते दिक्पालप्रकटमुकुटालङ्कृतपदे ।
नमस्ते तेजस्विन्नतमनुजमन्दारवपुषे
नमो दत्तात्रेयाकृतिहरिहराजाय महते ॥ १०० ॥

नमस्ते पापौघाचलविततिसंहारपवये
नमस्ते दारिद्र्यव्याथितजनदैवान्तविधये ।
नमस्ते रोगार्तानत मनुजदिव्यौषधिदृशसे
नमस्ते दैवंग मे नहि जगत्यां तव पदम् ॥ १०१ ॥

असौ दत्तात्रेयस्तुतियुतकृतिर्जनलहरी
सुधाधारापूराखिलनिगमसारानुपठताम् ।
श्रुतश्रीविद्यायुर्विभवधनधान्यामृतचयं
ददात्येवात्यन्तं जयति सकलान्नादजनिका ॥ १०२ ॥

इति दलादनमुनिविरचिता श्रीदत्तपदप्रापिका

श्रीदत्तात्रेयञ्जानलहरीः सम्पूर्णा ॥

Encoded and proofread by Madhavi Upadrasta mupadrasta at gmail.com

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

Last updated त्oday

<http://sanskritdocuments.org>

Datta Lahari Lyrics in Bengali PDF

% File name : dattalahari.itx

% Category : lahari

% Location : doc\ deities\ _misc

% Language : Sanskrit

% Subject : philosophy/hinduism/religion

% Transliterated by : Madhavi Upadrasta mupadrasta at gmail.com

% Proofread by : Madhavi Upadrasta mupadrasta at gmail.com

% Latest update : May 25, 2015

% Send corrections to : Sanskrit@cheerful.com

% Site access : <http://sanskritdocuments.org>

%

% This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study

% and research. The file is not to be copied or reposted for promotion of

% any website or individuals or for commercial purpose without permission.

% Please help to maintain respect for volunteer spirit.

%

We acknowledge well-meaning volunteers for Sanskritdocuments.org and other sites to have built the collection of Sanskrit texts.

Please check their sites later for improved versions of the texts.

This file should strictly be kept for personal use.

PDF file is generated [December 8, 2015] at Stotram Website